

Iată plîngînd alcătui cîntarea
(Psalmul 39)

Iată,plîngînd alcătui psalmistul
Cîntarea care ne-a-nvăţat,
Că orice om e ca o floare
Ce repede s-a şi uscat.
La început era frumoasă,
Cu strălucire şi culori,
Aşa ca floarea din grădină,
Sîntem şi noi, fraţi şi surori.

Cor:

Ca umbra de sub soare,ca umbra trecătoare,
Ca şi un lat de palmă,e viaţa ta şi-a mea.
Dar dincolo de zare,e viaţa viitoare,
E marea sărbătoare în care vom intra.

Căci omul e doar o suflare,
E doar o umbră pe pămînt.
Se vestejeşte ca o floare,
Lovită de furtuni,de vînt.
Dar iată ce zicea psalmistul,
Cîntarea lui ne-a învăţat,
Să nu păcătuim cu limba,
Să ne păzim de-orice păcat.

Isus în faţa judecăţii
Puţine vorbe a rostit.
El a stat mut şi în tăcere,
Cînd omul rău l-a ispitit.
Tăcerea-i minunată,frate,
Cînd eşti de alţii provocat
Ca să te cerţi,să-ţi faci dreptate,
De nu veghezi,cazi în păcat.

Şi iată căci sfîrşitul vine
Pe neaşteptate,dragul meu,
Şi latul cel de palmă trece,
Şi ne-ntîlnim cu Dumnezeu.
De-aceea nu-ţi ascunde vina,
Să ne rugăm stăruiitor,
Căci lacrimile rugăciunii
Ne sînt de mare ajutor.

Nădejdea noastră este Domnul,
Pe Domnul să ne bizuim.
Căci toate trec,se duc ca umbra,
Dar noi prin El în veci trăim.

Amin